

Đoàn Văn Thông

Những Câu Chuyện Kinh Dị

Vnthuquan.net, 2009.

Lời Giới Thiệu

"Từ bao lâu nay chết vẫn là một điều mơ hồ, đáng sợ ám ảnh mọi người. Dù ai có giàu hay nghèo, sang hay hèn, trước sau gì cũng phải chết, nhưng hầu như tất cả đều cố gắng không nghĩ đến nó, ngay cả những người già yếu, liệt giường, liệt chiếu, đầy bệnh hoạn đón đau cũng hãi hùng khi giáp mặt với tử thần. Tất cả tựu chung vì họ không hiểu sự chết, không biết chuẩn bị, không biết đối đầu hay chấp nhận nó. Trong cuộc đời đầy dẫy vô thường, sự chết có thể đến bất cứ lúc nào, thế mà con người cứ lẩn tránh nó như là khát nợ vậy.

Sự hiểu biết về cõi vô hình giúp chúng ta chấp nhận sự thật hiển nhiên này. Hãy đặt câu hỏi nếu chết là hết thì cuộc đời có ý nghĩa gì? Tại sao ta lại sinh ra đời, trên trái đất này? Tại sao lại có sự khác biệt giữa con người cho dù có cùng huyết thống, có người khôn kẻ dại, có người thân thể lành lặn lại có người bị tật què v.v... Từ chối sự chết là từ chối sự thật. Tại sao ta không tìm hiểu và chuẩn bị khi nó đến có hơn không?"

Đây là lời nói của vị pháp sư người Ấn tên là Hamoud, trích từ: "Hành Trình Về Phương Đông" do Nguyễn Phong dịch.)

Chuyện trong "Những Kỳ Lạ Trên Thế Giới" được nhà văn Đoàn Văn Thông

biên soạn và dịch thuật, do nhà sách Nguồn Sống xuất bản, 1993.

Đoàn Văn Thông

Những Câu Chuyện Kinh Dị

Chương 1

Hình Ảnh Của Đoàn Quân Quá Khứ

Cho đến nay, các nhà địa chất, các nhà sử học, cổ sinh vật học, môi trường học, các nhà nghiên cứu về địa cầu vật lý, các nhà khoa học... đều công nhận rằng trên hành tinh của chúng ta vẫn còn vô số hiện tượng kỳ lạ mà khoa học chưa giải thích được. Nhiều sách vở tài liệu nghiên cứu từ cổ đại đến nay đã ghi nhận nhiều sự kiện lạ kỳ. Chẳng hạn như các địa điểm thường xảy ra hiện tượng quái lạ, bí hiểm hiện vẫn còn nhiều trên thế giới đã thu hút hàng ngàn khoa học gia đến nghiên cứu nhưng lời giải thích thì vẫn còn mơ hồ; những hiện tượng lạ kỳ ở Úc, ở Ai Nhĩ Lan, ở Péru, những vùng đất huyền bí ở Nam Mỹ, ở Ai Cập, những địa điểm huyền bí như ở Tích Lan, Ấn Độ, ở Loe Bar, Newgrange và cả vùng bí hiểm Atlantic nữa...

Trường hợp điển hình nhất là vấn đề đoàn quân ma xuất hiện ở vùng đất Loe Bar:

Một buổi trưa tháng 8 năm 1936, Stephen Jenkins sáu mươi tuổi nhà nghiên cứu địa chất thường tới vùng Loe Bar, một địa điểm thuộc vùng bờ biển Cornish. Trong khi Jenkins đang chăm chú theo dõi các vùng đất thì bỗng

nhien ông ta vô cùng kinh ngạc khi thấy phía trước mặt mình một đạo quân thuộc thời Trung Cổ xuất hiện. Quân phục của họ chứng tỏ họ đang trải qua những cuộc chạm trán trong trận mạc. Các chiến sĩ mặc áo đủ màu và khoác loại áo choàng không có tay màu trắng, màu đỏ và màu đen. Ngựa của họ có tấm che phủ với đầy đủ yên cương và những thứ trang sức cho ngựa. Một người lính đứng giữa đội quân, hai tay chống kiếm, mình khoác áo choàng màu đỏ tía đang quắc mắt nhìn chăm chăm về phía Jenkins đứng.

Vừa lạ lùng vừa kinh ngạc, Jenkins, với tính tò mò, gan dạ và thích mạo hiểm, đã không ngần ngại tiến về phía đoàn quân. Nhưng hành động ấy đã làm toàn thể đạo quân thời Trung Cổ biến mất tức thì. Jenkins giật mình ngơ ngác và tưởng mình vừa trải qua một giấc mơ Ông kể lại chuyện này cho người vợ nghe và họ đã ghi vào nhật ký hiện tượng lạ lùng này. Thế rồi, 38 năm sau, ông Jenkins đã chọn đúng vào ngày mà cách đó 38 năm ông đã trông thấy điều kỳ lạ để cùng với vợ đến ngay địa điểm mà ngày xưa ông đã đứng.

Hai vợ chồng lên đường với bức họa đồ ghi địa điểm của trước đây Jenkins đã đứng thì lạ lùng thay hình ảnh đoàn quân thời Trung Cổ hiện ra lần này còn rõ ràng hơn lúc trước. Mặc dầu trước đó bà Jenkins không tin chuyện chồng mình kể nhưng lần này bà thấy rõ ràng điều mà bà không thể tin được. Đoàn quân với sắc phục rực rỡ, cờ xí, ngựa và

gươm giáo dàn ra trước mắt mình, bà sợ quá níu chặt lấy cánh tay chồng và cố dụi mắt vì cứ tưởng mình nằm mơ.

Khi tường trình sự việc này cho một nhóm nhà khoa học, ông Stephen Jenkins đã nói như sau:

" Nếu lúc đó vài người trong quý vị có mặt với chúng tôi thì có lẽ lời trình bày này sẽ nặng cân hơn và có giá trị đứng đắn trung thực hơn... "

Nhiều giả thiết đã được nêu ra để giải thích cho hiện tượng này. Theo sự giải

thích của chính Stephen Jenkins thì có thể đạo quân ma này thường xuất hiện ngay nơi vùng Cornish và con người may mắn thấy được là do một năng lực tinh thần nào đó phát nguồn từ một giao điểm (node).

Loe Bar vẫn còn đó nhưng nơi mà năm 1936 cũng như năm 1974, Jenkins đã đứng sẽ không nhất thiết luôn luôn đều thấy được hiện tượng kể trên vì còn tùy thuộc vào môi trường, khí hậu, tầm nhìn và nhất là tùy vào từng con người đứng nơi địa điểm ấy. Điều này, mới nghe qua có vẻ không hợp lý nhưng theo Janet và Collin (hai nhà nghiên cứu về hiện tượng siêu hình, ma quái) thì đó là vấn đề cần phải đặt ra. Hai nhà nghiên cứu này đã ghi nhận một trường hợp về "hồn ma" xuất hiện vào năm 1904.

Tháng ba năm ấy, một toán học sinh được thầy giáo dẫn đi du khảo. Họ leo lên ngọn đồi Marlpit gần Honiton. Tất cả các học sinh hôm đó đều trông thấy một người đàn ông khoác áo choàng màu nâu và đội mũ rộng vành màu đen. Toàn thể con người và gương mặt u ám như phủ một màn sương khói. Theo tài liệu của Collin thì đó là hồn ma ấy đã được ghi nhận (tài liệu thư viện) từ năm 1685. Người đàn ông này là một trong những người trốn chạy từ trận đánh ở Sedgemoor vào năm 1685 và sau đó đã bị quân địch giết chết. Nhà anh ta ở ngay trên đồi Marlpit.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là tất cả các học sinh trong chuyến du khảo ấy đều thấy (người đàn ông trong quá khứ ấy) nhưng thầy giáo dẫn các học sinh thì tuyệt nhiên không thấy gì cả.

Những Câu Chuyện Kinh Dị

Chương 2

Hồn Ma Bóng Quế, Hư Hay Thật?

Ma luôn luôn là hình ảnh ám ảnh loài người, mặc dù nhiều người không tin có ma nhưng trong tâm trí họ vẫn có sẵn một dạng thể nào đó về cái mà họ cho là "ma".

Nhà tâm lý và phân tâm học thường cho rằng sở dĩ như thế là do con người khi lớn lên đã hấp thụ vào bộ não những hình ảnh liên hệ đến ma quỷ qua các chuyện cổ tích, chuyện thường ngày, báo chí, lời đồn đại v.v... Theo Janet và Collin Bord, hai nhà nghiên cứu nổi tiếng của Hoa Kỳ về các hiện tượng ma quái lạ lùng đã chú tâm theo dõi ở các hài nhi mới sanh hay được hai ba tuổi về những gì chúng nó có thể biểu lộ qua những cử chỉ, ánh mắt do ảnh hưởng của những hiện tượng siêu nhiên hay "ma quái" từ môi trường ngoài tác động lên chúng. Lý do là những trẻ con quá nhỏ ấy chắc chắn chưa bao giờ có ý niệm về ma quỷ. Trong cuốn sách viết về các hiện tượng siêu hình nhan đề Ghosts and Haunting, hai nhà nghiên cứu Janet và Collin đã ghi lại một dự kiện lạ lùng như sau về cháu bé lên ba tuổi tên là Walter Landry sống ở Cambridge, Massachusetts.

Khi cháu bé vừa tròn 3 tuổi thì mẹ cháu qua đời (tháng 5 năm 1906). Trong khi người dì và một cô mụ lo việc mai táng tẩm liệm thì cháu bé bỗng nhiên kêu thét lên, mọi người chạy bỏ tới, đứa bé vừa chỉ tay về phía trước mặt

vừa kêu:

"Hãy nhìn kia! Bà ấy đó! Bà tới đó!..." Cô mụ hỏi lớn:

"Bà nào? Cháu nói bà nào vậy?" Đứa bé vừa rên rĩ vừa trả lời:

"Mẹ cháu đó!" , vừa đưa tay chỉ về phía cửa.

Mọi người nhìn theo thì lạ lùng vô cùng, một bóng mờ như chuyển động xuyên qua khỏi căn phòng. Sau đó, đứa bé kể lại là đã trông thấy người mẹ mình lướt tới và cố tình tìm cách ôm con mình vào đôi cánh tay. Điều kỳ lạ đáng lưu tâm là tại sao với tuổi nhỏ như thế, đứa bé chưa ý thức gì về ma quỷ, nếu có thấy hình ảnh mẹ mình như đã kể thì đáng lý ra phải vui mừng hoặc tự nhiên nhưng tại sao lại tỏ ý lo sợ, kêu thét lên một cách kinh hoàng như thế. Có phải người mẹ ấy đã tiến đến gần con trong một dạng thể không còn bằng xương bằng thịt như khi còn sống? Một hình ảnh phảng phất nét lạ kỳ rùng rợn nào đó chăng? Tuy nhiên qua câu chuyện có thật trên, dù sao cũng chỉ có bé Walter Landry là có thể coi như đã thấy rõ những gì gọi là "Ma" mà thôi.

Thật ra, từ xưa đến nay, vô số báo cáo, tường thuật về vấn đề hồng ma bóng quế, nhiều hiện tượng nghiên cứu về ma được bổ sung thêm ngày càng nhiều cho các viện nghiên cứu về các hiện tượng không giải thích được. Sự kiện xảy ra vừa mô tả trên về bé Walter Landry chỉ là một thí dụ hết sức nhỏ nhất trong hàng vạn thí dụ có thật khác đã xảy ra trên khắp thế giới. Có nhiều trường hợp ma xuất hiện rõ ràng và nhiều người đã thấy, có khi chúng có còn được giữ qua lại trong hình ảnh chụp được, ma xuất hiện ở những lâu đài cổ, những ngôi nhà v.v... Đặc biệt không phải chỉ những ngôi nhà hoang vắng mới có ma mà ngay cả những ngôi nhà có người đang ở cũng thường xảy ra các sự kiện về ma . Ma còn phá phách đồ đạc, bàn ghế, và đôi khi phát ra âm thanh kỳ lạ. Theo các tài liệu lưu trữ tại các thư viện và nhất là tại các thư viện tại viện nghiên cứu về các hiện tượng lạ lùng ở Virginia thì

không chỉ hồn ma thể hiện qua hình ảnh người mà đôi khi còn ở cả loài vật. Nhiều tài liệu khác còn ghi nhận sự kiện đặc biệt khác nữa như con tàu ma trên biển cả, những tàu hỏa xe hơi, túp lều, căn nhà, tòa lâu đài, xuất hiện trong sương mù trong đêm khuya rồi sau đó biến mất.

Điều đáng để các nhà nghiên cứu quan tâm là dù tin hay không tin, dù muốn tìm hiểu hay không lưu ý, các hiện tượng gọi là ma quỷ vẫn đã và đang xảy ra, xuất hiện như một hiện tượng thực góp phần hiện hữu dù trong khoảng khắc nào trên trái đất nơi mà hầu như chỉ có những vật hữu hình xuất hiện mà thôi.

Nguyên nhân nào đã phát sinh hiện tượng ma quái thì cho đến nay vẫn còn chưa được giải thích rõ ràng. Giả thuyết phổ thông nhất đã cho rằng ma là sự biểu lộ lại những gì của quá khứ (quá khứ ấy có thể là lâu hay rất mau, chỉ vừa mới xảy ra về những sự kiện đau buồn, tàn khốc, oan ức, tức tưởi v.v... Mỗi xúc động đã phát sinh năng lực mạnh mẽ và bằng lý do này khác đã in sâu, ghi khắc vào nơi nào đó. Thường đó là nơi xảy ra, đã xảy ra sự kiện. Như người bị xử bắn nơi một bức tường thường hiển hiện lại hình ảnh tàn khốc ấy vào những đêm khuya.

*** Những gì trên đây chỉ là sự suy đoán của các nhà khoa học về vấn đề ma quỷ mà thôi... Tại sao những hình ảnh quá khứ đó lại chỉ hiện vào ban đêm... ?

Một thân xác không còn cử động và tim ngừng đập người ta cho rằng người đó đã chết. Thật sự thân xác của họ chết chứ không phải là linh hồn. Linh hồn con người không bao giờ chết.

Những người được gọi là đã chết , họ chỉ bỏ lại thân xác nặng nề của mình và khoác lên mình một thân xác khác nhẹ nhàng hơn để thích hợp với cõi âm.

Thường thường những người chết họ hay đến những nơi nào mà khi sống họ

thường lui tới , và khi chết họ vẫn còn luyến tiếc. Ví dụ như ngôi nhà họ Ở hay là một khu vườn mà ngày xưa họ yêu thích v.v... Cho nên nhiều khi mình nghe nói là căn nhà đó có ma hay là trong khu vườn nào đó đêm đêm người ta thấy có người đi qua đi lại.

Và tại sao mình chỉ thấy ma vào ban đêm. Tại vì họ chỉ có thể hiện hình vào ban đêm vì ban đêm thuộc về khí âm.

Có lẽ mình sợ ma vì mình không thấy họ. Nhưng thật ra họ cũng giống như mình chỉ khác là họ đã bỏ cái thể xác này.

Những Câu Chuyện Kinh Dị

Chương 3

Ma Quá Giang

Nhiều người đi trên đường khuya, vắng đôi khi bắt gặp ma và có khi trông rõ như người thật nên đôi lúc lại không nghĩ rằng mình gặp ma...

Dee Goss, người đã quả quyết mình trông thấy hồn ma đã mô tả lại như sau:

"Tôi thấy con ma đội mũ trùm đầu, điều khủng khiếp là không có chân nên trông như lơ lửng, trôi nổi dật dờ ngang qua con đường ngay trước mặt chúng tôi. Tôi đã thấy hình ảnh này rất rõ, có thể phân biệt từ chi tiết".

Vào những năm 1976, 1978, hồn ma trên còn được thấy lại nhiều lần trên đường và mới đây một hình ảnh về hồn ma với mũ trùm đầu lại xuất hiện và nhiều người đã thấy rõ ràng ngay trên con đường vòng của xa lộ gần cầu Stocks ở phía Nam Yourkshire (Anh Quốc). Hai người tuần cảnh ban đêm

đã thấy một hồn ma với mũ trùm đầu (giống như hình ảnh đã thấy ở nhiều nơi) trên cầu Pearoyd, ngoài ra có đêm một trong hai người lại còn thấy một hình ảnh lạ lùng kỳ dị khi giữa đêm khuya thanh vắng bỗng có ba đứa bé im lặng nhảy múa quanh cột điện cao thế.

Trong Modern Mysteries of Britain còn ghi nhận những sự kiện đáng lưu ý về hồn ma xuất hiện trên đường, ở đây có sự khác biệt và linh hoạt hơn. Ấy là ma đón đường và xin quá giang (người Mỹ và người Anh thường gọi là Phantom Hitch Hiker). Sau đây là vài trường hợp có thật xảy ra :

Năm 1951, tại Lakenheath, căn cứ không quân ở Suffok, một cảnh sát đã lái xe quanh căn cứ vào ban đêm và đã thấy một phi công trong bộ quân phục xuất hiện giữa đường và làm hiệu muốn quá giang xe. Người cảnh sát dừng xe lại để cho viên phi công bước lên. Viên phi công này xin mời lửa điếu thuốc, một khi ngọn lửa từ hộp quẹt lóe lên thì viên phi công biến mất, người cảnh sát kinh ngạc và rợn tóc gáy khi thấy cái ghế ngồi trong xe, nơi mà viên phi công vừa ngồi trông rỗng một cách dễ sợ. Về sau, qua cuộc điều tra, người ta được biết ở góc căn cứ này trước đã xảy ra một tai nạn thảm khốc, một chiếc quân xa đã đâm sầm vào một viên phi công trẻ tuổi đang trên đường đi bộ đến căn cứ. Nhìn ảnh chụp người lính Không Quân này, người cảnh sát lái xe đêm ấy đã khẳng định rằng đó chính là người đã xin quá giang và đã biến mất sau đó.

Trường hợp tương tự cũng đã xảy ra tại Oklahoma (Hoa Kỳ) vào mùa đông năm 1965. Lúc đó cô Mae Doria đang lái xe chạy trên xa lộ 20 hướng đông của đường Claremore thì gặp một cậu bé trạc độ 12 tuổi đứng bên đường đưa tay khoác khoác ra dấu chặn xe lại, Mae hỏi cậu bé muốn về đâu, cậu bé đưa tay chỉ về phía trước và nói: "Nhà cháu ở đầu kia kia". Cô Mae để cậu bé ra ngồi ở ghế sau, họ nói chuyện với nhau cho đến khi xe đến gần Pryor thì cậu bé ngỏ ý muốn xuống xe ở vị trí công nước lớn gần đó. Khi đó Mae

chạy xe chậm lại, cô lấy là là vì vùng này chẳng có nhà cửa gì cả còn cây cối thì thưa thớt, có nơi trơ trụi hoang vu vắng vẻ vô cùng. Khi đó, Mae Doria hỏi cậu bé: "Nhà cháu ở đâu?" cậu bé lại chỉ tay về phía trước và trả lời: "Nhà cháu ở đầu kia kia!". Cô Mae Doria quay mặt về hướng mà cậu bé vừa chỉ nhưng chẳng thấy nhà cửa nào ngoài vùng đồng trống. Cô ngạc nhiên quay lại thì không thấy cậu bé ở trong xe nữa. Quá kinh ngạc cô vội ngừng xe lại. Vậy cậu bé ra khỏi xe khi nào? Cô Mae Doria cảm thấy hoang mang, cô cứ nghĩ là cậu bé đã nhảy ra khỏi xe rồi nhưng tại sao cửa xe vẫn còn đóng chặt? Cô lái xe chạy quanh nhiều vòng nơi vùng đồng trống cạnh xa lộ nhưng vô ích, hình bóng cậu bé vẫn biệt tăm... Điều kỳ lạ là lúc ấy cô không cảm thấy điều gì khiến phải lo sợ hay kinh hãi cả. Nhưng sau đó cô mới cảm thấy rờn rợn trong người.

Hai năm sau, nhân lúc rảnh rỗi, gặp người đi thu tiền hơi đốt, cô Mae Doria kể cho anh ta nghe chuyện liên hệ đến việc cô gặp cậu bé quá giang và biến mất một cách lạ lùng ngày nào thì người này cho biết cậu bé mà cô gặp đã chở đi một đoạn đường là chuyện có thật và nhiều người lái xe qua đó cũng đã gặp trường hợp tương tự nghĩa là cậu bé xuất hiện xin quá giang xe về nhà nhưng nửa đường thì biến mất. Người đi thu tiền hơi đốt nói:

- "Tôi đã nghe chuyện về cậu bé này từ lâu. Đó chính là một hồn ma và sự việc này xảy ra từ lâu rồi, từ năm 1936 chứ không phải mới đây... "

Những Câu Chuyện Kinh Dị

Chương 4

Ma Quá Giang Ở Việt Nam

Cô Gái Quá Giang

Chuyện ma xin quá giang xảy ra không riêng gì tại một quốc gia nào. Nhiều tài liệu thu thập được từ những chứng nhân ở nhiều quốc gia khác nhau. Họ là những người đã thấy rõ hồn ma và cũng chính họ đã cho những ma đó đi một đoạn đường.

Tại Việt Nam, không hiếm trường hợp đã xảy ra. Một vài thí dụ điển hình mà chúng tôi xin lược kể ra đây là những trường hợp hoàn toàn có thật do các nhân chứng trong cuộc kể lại.

Ông Trùm Mây, nhà ở Nam Giao, Huế, chuyên nghề chạy xe kéo, loại xe này rất phổ biến khoảng thời gian 1939 đến 1945. Một đêm nọ, trời gần khuya, ông Trùm Mây định kéo xe về nghỉ nhưng tự nhiên thay vì kéo xe chạy về phía cầu Gia Hội để về Nam Giao (qua cầu Trường Tiền), ông ta lại kéo xe chạy theo đường Hàng Đường để về cổng Kẻ Trài. Xe chạy một quãng, ông bỗng thấy một cô gái mặc bộ đồ trắng, đội nón lá vừa bước lên vừa đưa tay vẫy vẫy ra hiệu cho xe ngừng lại.

Ông Trùm Mây vội vã ngừng xe, cô gái có vẻ hấp tấp vừa đi vừa chỉ về phía trước vừa nói - tiếng nói nhỏ như sợ có ai nghe: - Chở tôi về bến đò chợ Bao Vinh.

Ông Trùm Mày cố định thần nhìn cho kỹ mặt cô gái nhưng vì tóc cô để xõa nên chẳng thấy rõ mặt mày. Điều ông làm lạ là cô gái mảnh mai quá nên nhẹ tênh, ông kéo xe mà cảm thấy như chạy xe không. Qua khỏi cổng Kê Trài và chạy độ hai mươi phút nữa, ông nghe tiếng trống trời khuya vọng lại. Bất giác ông chạy chậm xe và ngoái cổ lại để hỏi chuyện cô gái, nhưng lạ lùng chưa, cô gái không còn nữa. Chỗ ngồi trên xe kéo trống không và yên lặng một cách dễ sợ. Ông Trùm Mày sợ quá đến nổi gai ốc toàn thân, ông cầm đầu chạy thực mạng về nhà.

Sáng mai lại, ông đem chuyện lạ hồi hôm kể cho ông Lý Trưởng ở làng Bình An nghe. Người lão bộc trong nhà ông Lý Trưởng cho biết ở quãng đường gần cổng Kê Trài đến bến đò Bao Vinh có một cái am nhỏ thờ cô gái bị chết trôi, trước đó độ năm năm, cô gái này bị chết nơi bến đò gần cổng Kê Trài, xác nổi lên và tấp vào bờ, vướng vào gốc và rễ những cây sanh già cỗi nơi bến và nhiều đêm hay xuất hiện than khóc hay chặn đường người qua lại để hỏi thăm, chuyện trò hoặc xin đi nhờ nếu gặp ai có phương tiện chuyên chở đi qua đó. Theo người lão bộc (ông Ngọng) thì có lần hai người kéo xe bò qua đó cũng đã gặp cô gái từ dưới bến sông (Đông Ba) đi lên xin đi nhờ một quãng đường. Khi xe đi được khoảng nửa tiếng, thì bỗng nhiên họ nghe một tiếng "Bồm" như có vật gì rơi xuống sông. Ngay lúc đó hai người đánh xe bò rớt tóc gáy vì cô gái trên xe đã biến mất tự bao giờ (lúc đó khoảng một giờ sáng).

Ở Huế có một địa danh đặc biệt là Ô Hồ. Xóm Ô Hồ gần trường tiểu học Gia Hội (Huế). Anh Hình trước ở làng Đại Lược sau lên thành phố Huế làm nghề đập xích lộ Chuyện xảy ra vào mùa hè năm 1956. Ở Huế mùa hè rất nóng, anh Hình thường đạp xe đến quá khuya mới trở về nhà. Đêm đó, theo lời anh kể hình như là đêm 13 âm lịch, trời đầy trăng sao. Lúc đó khoảng 12 giờ khuya, anh đang đạp xe đi từ từ qua khỏi trường tiểu học Gia Hội và

định tới chỗ quẹo sẽ đạp xe về đường đi Mười Gian. Khi chiếc xe xích lô vừa đến ngã ba thì anh thấy một người đàn bà đứng ngay nơi chỗ quẹo và đưa tay vẫy vẫy xe anh. Anh Hình vội vã dừng xe lại. Dưới ánh trăng, anh thấy rõ gương mặt người đàn bà, rõ đến độ anh thấy nổi bật những dấu sẹo do bệnh đậu mùa để lại trên gương mặt người đàn bà. Anh hỏi:

- Chị về đâu?" Người đàn bà vừa trả lời vừa bước lên xe:

- Cho tôi đến Chùa Bà.

Khi xe sắp đến đường quẹo thì người đàn bà ra dấu ngừng xe và lấy trong ví ra hai tờ giấy bạc trao cho anh Hình rồi lầm lũi đi vào một khu vườn to lớn trông toàn là nhãn và vải, anh Hình nhìn thấy hai tờ giấy loại 100 đồng và lấy làm lạ vì số tiền quá lớn cho một cuộc xe quá ngắn đường. Hay người đàn bà đã đưa nhầm, tưởng đó là giấy 10 đồng, nhưng 10 đồng bạc cũng vẫn lớn đối với thời đó. Vốn là người lương thiện, anh Hình nghĩ bụng đêm quá khuya, khu vườn nhà quá rộng và sâu hun hút không tiện vào kêu cửa, chỉ bằng sáng mai đạp xe ngang nếu thuận tiện ghé lại xem thử ra sao. Thế rồi anh ta cất kỹ hai tờ giấy bạc loại 100 đồng vào cái bóp để trong túi áo. Trước khi đạp xe về nhà, anh còn nhìn kỹ lại địa điểm mà người đàn bà có gương mặt rõ hoa đã bước xuống xe để vào khu vườn sầm uất. Điều đáng nhớ là ngay tại chỗ đó có một cây vông đồng rất lớn.

Sáng hôm sau, khoảng 10 giờ, anh Hình đạp chiếc xích lô đến địa điểm hồi hôm. Anh dừng xe lại bên cạnh cây vông đồng. Khu vườn rộng âm u và yên tĩnh quá, anh đẩy xe vào vườn. Xa tí phía trong khu vườn là căn nhà xưa cổ, cửa đóng then cài. Có lẽ gia chủ đã đi vắng. Anh đẩy xe ra, quang cảnh yên lặng lạ thường, qua một giàn hoa lài rủ xuống thấp lè tè có một ngôi mộ.

Ngôi mộ này được chôn trong vườn nhà. Trưa hôm đó, anh ghé lại cái quán cơm gần Ô Hồ để ăn trưa, khi mở cái bóp trả tiền anh ngạc nhiên không thấy hai tờ giấy bạc đâu cả. Tìm mãi cũng chỉ có những đồng bạc lẻ mà anh đã có

từ trước. Nhưng trong ví lại có hai tờ giấy trắng dài bằng cỡ hai tờ giấy bạc. Anh ngẩn ngơ suy nghĩ. Bỗng nhiên một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc theo đường xương sống... như có một linh tính vụt đến... anh hỏi ngay người bán quán về khu vườn nơi gốc cây vông đồng và ngôi mộ trong vườn thì người bán quán cho biết như sau:

- Khu vườn đó là của ông Cả Để. Ông có một người vợ bé, bà này ở chung với bà vợ lớn và bị bà vợ lớn của ông Cả Để ganh ghét, hành hạ đủ điều. Cách đây hai năm, bà vợ bé bị bệnh đậu mùa, người trong nhà sợ bị lây bệnh tìm cách lánh xạ. Sau đó bà vợ bé chết. Ông Cả Để thương tiếc vô cùng, chôn ngay trong vườn. Hiện nay trong ngôi nhà ấy chỉ có một mình ông Cả Để thui thủi sống qua ngày nhờ nhuận lợi thu hoạch trong vườn mà thôi. Bà vợ lớn thì đã bỏ vào Đà Nẵng lấy chồng khác. Ông Cả từ đó có vẻ tàng tàng và mất trí... " Anh Hình nghe đến đó thì tự nhiên tay chân run rẩy, mặt mày tái mét. Lúc bấy giờ anh mới kể hết mọi sự cho người chủ quán nghe. Sau cùng người chủ quán nói:

- Như vậy là anh đã gặp đúng người vợ bé của ông Cả Để rồi! Với lại gương mặt rỗ hoa thì chính là bà ấy rồi, nhưng lạy vong linh bà ấy, bà linh hiển quá, tuy rằng bà ấy trả cho anh hai tờ giấy bạc giả, nhưng theo ôn mệ (cha mẹ) tôi ngày trước thường kể thì những người đã giúp đỡ ma thường hay được phù trợ. Như anh đã có lần chở hồn ma bà vợ bé ông Cả, chắc anh cũng sẽ dắt khách cho coi... "

Những Câu Chuyện Kinh Dị

Chương 5

Những Ngôi Nhà Có Ma

Hai vợ chồng Albert và Ivy Cardwelll muốn dọn đến ở tại một chung cư mà họ thích tại Rotherham ở miền Nam Yorkshier (Anh Quốc). Hôm đó nhằm tháng 7 năm 1986, hai người đã cảm thấy có sự dị thường nơi đây phòng họ Ở. Ban đêm, họ nghe tiếng kọt kọt có vẻ dè dặt rồi như có tiếng chân đi và tiếng gõ cửa ở phòng ngoài, ngay nơi phòng ngủ chính. Tiếng động ấy làm nhiều người nghe rõ nhưng bà Cardwell lại là người độc nhất thấy rõ một hình ảnh lạ lùng ghê sợ. Bà thấy một "con ma" xuất hiện trước mặt, đó là người đàn bà và bà ta biến mất ngay khi bà Cardwell có ý định chỉ cho chồng thấy cảnh tượng lạ lùng này.

Không phải hình ảnh ma luôn luôn hiện ra mờ ảo mà trái lại đôi lúc giống như một người sống. Tại Dunstable, ở Bedfordshire (Anh) có một ngôi nhà cổ mà dân quanh vùng không dám lại gần vì nhiều người đã thấy ở đó, hàng đêm xuất hiện một con ma đã già, mặc bộ đồ đen bạc màu thời đại Nữ Hoàng Victoria có nút đính khuy vàng nổi trên cổ áo. Đây không phải là một bóng ma mờ ảo mà trái lại hiển hiện như người thật. Năm 1966, vào mùa hè, con ma xưa cổ này lại xuất hiện một lần nữa ngay ở khung cửa lớn của ngôi nhà nhìn xuống đồi.

Một nhóm nghiên cứu về các hiện tượng ma quái đã đột nhập ngôi nhà cổ để

quan sát và đã khẳng định rằng: hằng đêm khoảng 7 giờ đến 8 giờ tối, con ma già xuất hiện thường nhất là ở ngay phòng ngủ. Gương mặt mờ xám nhưng không có vẻ gì dễ sợ tuy nhiên những người có mặt cảm thấy rợn tóc gáy. Luôn luôn "con ma" đứng ngay giữa phòng, tóc màu xám tro rũ xuống trước trán. Vừa lúc đó, con chó Lassie chạy ngang, lúc bước qua trước mặt "con ma già" nó rên rỉ một tràng dài náo ruột như bị một luồng điện chạy qua cơ thể nó.

Qua nhiều cuộc điều tra tỉ mỉ, người ta biết được ngôi nhà này ngày xưa chủ nhân sống cô độc và sau này phát điên rồi chết, người chết ấy chính là con ma thường đêm xuất hiện ngay nơi phòng ngủ của ngôi nhà cũ hoang vắng này...

Tại một vùng hoang vắng ở California (Hoa Kỳ) có một nhà gạch, ngôi nhà này được hai vợ chồng Frandes Little mua lại vào năm 1968. Chỉ sau vài tuần dọn đến ở, người chồng bỗng thấy một người đàn bà lẩm bẩm đi quanh nhà như muốn tìm kiếm một cái gì, khi nhìn kỹ gương mặt, người chồng bỗng kinh ngạc vì đó là người vợ trước của mình.

Sau đó, bà Little (người vợ sau) một hôm đang ở nhà một mình bỗng đêm ấy thấy có một người đàn bà cao mảnh khảnh tự nhiên không biết từ đâu lững thững đi ra từ sau căn phòng một cách yên lặng và tiến vào phòng ngủ. Tại đây, người đàn bà này có vẻ tần ngần do dự trong bước chân đi nhưng không quay mặt về phía bà Little. Rồi bất thần, người đàn bà ấy đi xăm xăm về phía phòng khách, ở vị trí này, bà Little có thể quan sát rõ ràng toàn thể người đàn bà lạ này. Nhanh trí, bà Little vội lấy cái máy ảnh nơi tủ gần chỗ bà đứng và bấm ngay một bức ảnh. Khi đèn lóa lên thì người đàn bà quay lại và sau đó biến mất. Bức ảnh được rửa ra và ông bà Little nhận ra đó là Alice Margaret Kolutisch, người đàn bà đã cùng ông Little xây dựng ngôi nhà nơi hoang vắng này vì lúc đó họ muốn sống một cuộc sống ẩn dật hạnh phúc lứa

đôi với nhau. Năm đó là năm 1920.

Một trường hợp khác đặc biệt xảy ra tại một ngôi nhà ở Stockton, nơi vùng ngoại ô của New Castle, New South Wales (Úc Đại Lợi), ngôi nhà vừa được hai người trẻ tuổi và một người cháu gái thuê ở. Chỉ mới hai tuần lễ mà họ đã trải qua nhiều thử thách bởi một năng lực siêu nhiên huyền bí phát sinh quanh nhà và ngay cả trong nhà (từ đầu năm 1970 khi họ dọn đến ở). Trước tiên họ thấy tấm drap trải giường nhàu nát một cách lạ lùng sau mỗi lần họ căng trải cẩn thận, đồ chơi của đứa cháu gái thì di chuyển một cách tự nhiên mặc dù không có ai đụng tay vào, còn cửa lớn thì có tiếng gõ vang dậy một cách dữ dội, khẩn cấp. Điều kỳ lạ là đứa cháu gái nhỏ thường bị một bàn tay vô hình của ai đó nhấc bổng lên khỏi chỗ nằm hay chỗ ngồi. Những người bạn của hai người trẻ tuổi này thường năng lui tới ngôi nhà này cũng đã chứng kiến hiện tượng lạ lùng, có người đang ngồi bỗng nhiên có ai lắc đôi vai thật mạnh, có người cảm thấy như có đôi mắt nào đó đang chăm chú nhìn mình một cách quái đản. Micheal và Dianne Cooke, hai người trẻ tuổi thuê nhà đã nói như sau:

- Thường đêm chúng tôi thấy và nghe nhiều điều kỳ dị, ghê rợn nhất là gương mặt trắng bệch hiện ra nơi cửa sổ với đôi mắt trắng dã và con ngươi màu xám tro, chúng tôi phải tính chuyện dọn đi khỏi ngôi nhà quái gỡ kinh khiếp này càng sớm càng tốt...

HẾT

Nguồn: vVetshare
Được bạn: Thành viên VNTQ. Net đưa lên
vào ngày: 15 tháng 1 năm 2008